

Suomen Äänenlennätin nimiselle osakeyhtiölle, jonka oli tarkoitus USA:n mallin mukaisesti kustantaa toimintansa mainostuloilla, mutta yritys raukesi, ilmeisesti rahoittajien puutteeseen.

Pienet paikallisasematkin yrittivät peittää kulujaan mainosajan myynnillä. Rahoitustapa ei kuitenkaan osoittautunut kestäväksi. Radioyhdistyksille oli pakko myöntää oikeus periä kuuntelumaksuja.

Vastaanottolupien myöntäminen

Ennen vuotta 1927 radiolupien hankkiminen oli kaikille osapuolille varsin hankala prosessi. Luvat myönsi kulkulaitosten ja yleisten töiden ministeriö. Paitsi ministeriöön piti tiedot anojasta toimittaa puolustusministeriölle, lennätinhallitukselle, etsivälle keskuspoliisille sekä maaherralle.

Käytäntö muodostui pian sellaiseksi, että radioyhdistykset alkoivat anoa lupia jäsentensä puolesta kymmenen kappaleen erissä. Ministeriö peri käsitellyistä anomuksista normaalin leimaveron. Yhdistykset saivat kuitenkin rahastaa jäseniltään anomuksen yhteydessä jäsenmaksun, joka oli samalla maksu lähetysten kuunteluoikeudesta. Eri radioyhdistysten lisäksi oli myös Suojeluskuntain yliesikunnalla oikeus myydä samankaltaisia 'radiolupia' jäsenilleen.

Vuonna 1926 perustettu Oy Suomen Yleisradio toimi eri tavalla. Se ei vaatinut jäseneksi liittymistä, vaan myi 100 mk:n hintaisen lupa-anomuksen jokaiselle, joka sellaisen halusi lunastaa.

Radiolupien myöntämiskäytäntö oli aikanaan suunniteltu varmistamaan radio-toiminnan tehokasta valvontaa. Pelkkien kuuntelulupien myöntämiseen se oli ehdottomasti liian monimutkainen ja kankea. Kulkulaitosministeriön kokemia vaikeuksia kuvastaa, että jo 1925 jouduttiin valtioneuvoston päätöksellä jatkaamaan sinä vuonna umpeen menevien radiolupien voimassaoloaikaa vuoden loppuun.

Tilanne, jossa lupamaksun peri radioyhdistys ja luvan myönsi ministeriö oli jo sinänsä hankala. Molemmat toimet haluttiin saada saman katon alle, jolloin lupa-asiat voitaisiin hoitaa keskitetysti ja sekä anojan että myöntäjän kannalta joustavammin.